

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl v senátu složeném z předsedkyně Olgy Stránské a soudců Mgr. Tomáše Kocourka a JUDr. Věry Šimůnkové ve věci

žalobce: **J. K.**, narozený dne X
bytem X

zastoupen advokátkou Mgr. Kateřinou Bubeníkovou
sídlem Malá Štěpánská 1932/3, 120 00 Praha 2

proti

žalovanému: **Odvolací finanční ředitelství**
sídlem Masarykova 427/31, 602 00 Brno

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 5. 9. 2016, č. j. 38839/16/5200-10424-701962

takto:

I. Žaloba se zamítá.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce se žalobou podle části třetí, hlavy druhé, dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), domáhal zrušení napadeného rozhodnutí žalovaného ze dne 5. 9. 2016, č. j. 38839/16/5200-10424-701962 (dále jen „napadené rozhodnutí“), jímž bylo dle § 116 odst. 1 písm. c) zákona č. 280/2009 Sb., daňový řád (dále jen „daňový řád“), zamítnuto odvolání žalobce a potvrzen platební výměr Finančního úřadu pro Středočeský kraj (dále jen „správce daně“) ze dne 5. 2. 2016,

Shodu s prvopisem potvrzuje: A. A.

č. j. 255401/16/2118-50522-204682 (dále jen „platební výměr“). Platebním výměrem byl žalobce vyrozuměn o předpisu úroku z prodlení úhrady daně z příjmů fyzických osob za zdaňovací období roku 2011 do dne 8. 1. 2016 ve výši 3 284 Kč s tím, že dříve předepsaný úrok z prodlení ve výši 2 051 Kč byl navýšen o částku 1 233 Kč.

2. Žalobce v žalobě namítal, že mu povinnost hradit úrok z prodlení nevznikla, neboť daň z příjmů fyzických osob za zdaňovací období roku 2011 ve výši 6 186 Kč splatnou ke dni 2. 4. 2012 uhradil dne 3. 4. 2012, tj. v pětidenní karenční době. Ačkoli měl žalobce na svém osobním účtu k uvedenému dni přeplatek, byl na něm chybně vykazován nedoplatek na dani z příjmů fyzických osob ve výši 7 519 406 Kč. Správce daně započítal platbu ve výši 6 186 Kč na úhradu tohoto staršího daňového nedoplatku na místo nově vyměřené daně z příjmů. I když tento jeho postup byl v souladu s § 152 daňového řádu, byl chybný, neboť žalobci nebyl tento starší daňový nedoplatek dosud pravomocně vyměřen a neměl tak být na jeho osobním účtu vykazován. K tomuto staršímu daňovému nedoplatku žalobce dále uvedl, že vznikl neoprávněným vyměřením doplatku daně z příjmů fyzických osob a příslušenství k této dani za předchozí zdaňovací období a odkázal na rozsudek zdejšího soudu ze dne 11. 3. 2016, č. j. 46 Af 11/2014 - 40. V uvedeném rozsudku zdejší soud zpochybnil platné doručení rozhodnutí Finančního ředitelství v Praze ze dne 30. 5. 2011, č. j. 1900/11-1100-203537, a č. j. 1903/11-1100-203537 (dále jen „podkladová rozhodnutí“), žalobci a další tehdejší žalobkyni jakožto daňovým subjektům. Podkladovými rozhodnutími byla zamítnuta jejich odvolání proti doměření daně z příjmu fyzických osob za rok 2007. Vzhledem k tomu, že nedošlo k jejich řádnému doručení, nemohla nabýt právní moci, přičemž úroky z prodlení, které byly na jejich základě vyměřeny, byly vyměřeny nezákonně (platebními výměry ze dne 11. 11. 2013, č. j. 3763347/13/2118-24802-204682, a ze dne 9. 10. 2013, ve spojení s rozhodnutími ze dne 14. 5. 2014, č. j. 3517359/13/2118/24802-204682 ve spojení s rozhodnutími ze dne 14. 5. 2014, č. j. 12428/14/5000-14104-703916, a č. j. 12412/14/5000-14104-703916). Spolu s podkladovými rozhodnutími bylo ve stejné obálce doručováno i dalších 19 platebních výměrů (z nichž se některé týkaly daně z příjmů fyzických osob), a tedy ani tato nelze považovat za pravomocná. Žalobci tak na této dani nevznikl žádný daňový nedoplatek a platba ve výši 6 186 Kč měla být započtena na úhradu daně z příjmů fyzických osob za zdaňovací období roku 2011.
3. Žalovaný navrhl zamítnutí žaloby s odůvodněním, že rozsudek Krajského soudu v Praze, o nějž žalobce opírá svou argumentaci, byl ke kasační stížnosti žalovaného zrušen rozsudkem Nejvyššího správního soudu (dále jen „NSS“) ze dne 22. 3. 2017, č. j. 3 Afs 63/2016 - 36. Zdejší soud žalobu v dalším řízení rozsudkem ze dne 13. 6. 2017, č. j. 46 Af 11/2014 - 63, zamítl, neboť vázán názorem NSS dospěl k závěru, že podkladová rozhodnutí byla žalobci doručena řádně. Na osobním daňovém účtu žalobce tak existoval ke dni 2. 4. 2012 daňový nedoplatek dosahující cca 7,5 milionů Kč. Správce daně postupoval správně, když platbu žalobce ve výši 6 186 Kč použil na nejstarší z daňových nedoplatků žalobce a žalobci vznikl za předmětné zdaňovací období úrok z prodlení.
4. Soud ověřil, že žaloba byla podána osobou k tomu oprávněnou, po vyčerpání řádných opravných prostředků, ve lhůtě k tomu stanovené a že obsahuje všechny formální náležitosti na ni kladené. Jedná se tedy o žalobu věcně projednatelnou.
5. Soud přezkoumal napadené rozhodnutí a řízení předcházející jeho vydání v rozsahu napadených výroků a řádně uplatněných žalobních bodů (§ 75 odst. 2 věta první s. ř. s.), jimiž je vázán. Vycházel přitom ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době

rozhodování žalovaného (§ 75 odst. 1 s. ř. s.), a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná. Vady, k nimž by měl soud přihlídnout i bez námitky žalobce [§ 76 odst. 1 písm. a), odst. 2 s. ř. s.], soud nezjistil.

6. Soud rozhodl o žalobě bez nařízení jednání (§ 51 odst. 1 s. ř. s.), neboť žalovaný s takovým postupem souhlasil a žalobce se k výzvě soudu, zda souhlasí s rozhodnutím věci bez nařízení jednání, nevyjádřil, ačkoli byl poučen, že v takovém případě bude soud mít za to, že s tímto postupem souhlasí.
7. Z obsahu správního spisu soud zjistil, že žalobce podal dne 26. 3. 2012 daňové přiznání k dani z příjmů fyzických osob za zdaňovací období roku 2011. Platebním výměrem ze dne 31. 5. 2012, č. j. 105170/12/053912204682, byla žalobci vyměřena daň z příjmů fyzických osob za zdaňovací období roku 2011 ve výši 6 186 Kč. Z přehledu párování předpisů a plateb plyne, že žalobce uhradil dne 3. 4. 2012 platbu ve výši 6 186 Kč. Z podrobné archivní sestavy plátce za období roku 2012 soud zjistil, že správce daně použil předmětnou platbu na úhradu daňového nedoplatku, který k uvedenému dni (před započtením předmětné platby) činil 7 519 406 Kč. Následně byl žalobce třemi platebními výměry správce daně (ze dne 17. 9. 2012, 11. 11. 2013 a 12. 9. 2014) postupně vyrozuměn o předpisu úroku z prodlení úhrady daně z příjmů fyzických osob za zdaňovací období roku 2011 (ke dni 8. 8. 2014 činil úrok z prodlení částku 2 051 Kč). Shora uvedeným platebním výměrem ze dne 5. 2. 2016 správce daně žalobce vyrozuměl o předpisu úroku z prodlení úhrady daně z příjmů fyzických osob za zdaňovací období roku 2011, který byl předepsán do evidence na osobní daňový účet žalobce do dne 8. 1. 2016, ve výši 3 284 Kč s tím, že dříve předepsaný úrok z prodlení ve výši 2 051 Kč byl navýšen o částku 1 233 Kč.
8. Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce dne 23. 2. 2016 odvolání, které žalovaný napadeným rozhodnutím zamítl a platební výměr správce daně potvrdil. Své rozhodnutí odůvodnil tím, že byl žalobci napadeným platebním výběrem úrok z prodlení předepsán, neboť neuhradil včas daň z příjmů fyzických osob za zdaňovací období roku 2011 ve výši 6 186 Kč splatnou dle § 135 odst. 3 daňového řádu poslední den lhůty stanovené pro podání daňového přiznání, tj. dne 2. 4. 2012. Z evidence daní sice plyne, že žalobce dne 3. 4. 2012 uhradil částku ve stejné výši, nicméně ta byla v souladu s ustanovením § 152 odst. 1 daňového řádu použita na úhradu daňového nedoplatku žalobce, který k uvedenému dni činil 7 519 406 Kč. Napadené rozhodnutí bylo žalobci doručeno dne 7. 9. 2016.
9. Podle § 135 odst. 3 daňového řádu je daň splatná v poslední den lhůty stanovené pro podání řádného daňového tvrzení.
10. Podle § 152 odst. 1 daňového řádu se úhrada daně na osobním daňovém účtu použije na úhradu splatných daňových pohledávek postupně podle těchto skupin: a) nedoplatky na dani a splatná daň, b) nedoplatky na příslušenství daně, c) vymáhané nedoplatky na dani, d) vymáhané nedoplatky na příslušenství daně.
11. Podle § 152 odst. 4 daňového řádu se v jednotlivých skupinách podle odstavců 1 až 3 úhrada daně použije nejdříve na splatné daňové pohledávky s dřívějším datem splatnosti.
12. Soud nejprve podotýká, že v případě podkladových rozhodnutí byl správcem daně Finanční úřad v Nymburku a odvolacím správním orgánem Finanční ředitelství v Praze. V důsledku změn v organizaci orgánů finanční správy od 1. 1. 2012 je pak v případě

napadeného rozhodnutí správcem daně Finanční úřad pro Středočeský kraj a odvolacím správním orgánem je Odvolací finanční ředitelství.

13. Žalobce v žalobě zpochybnil existenci daňového nedoplatku na svém osobním účtu ke dni 3. 4. 2012 (ke dni provedení předmětné platby), resp. platnost doručení a s tím související právní moc tzv. podkladových rozhodnutí, kterými byla žalobci doměřena daň z příjmů fyzických osob za rok 2007 a na jejichž základě následně narůstalo i její příslušenství (předepsané žalobci platebními výměry ze dne 11. 11. 2013, č. j. 3763347/13/2118-24802-204682, a ze dne 9. 10. 2013, ve spojení s rozhodnutími ze dne č. j. 3517359/13/2118/24802-204682 ve spojení s rozhodnutími ze dne 14. 5. 2014, č. j. 12428/14/5000-14104-703916, a č. j. 12412/14/5000-14104-703916), v důsledku kterých onen daňový nedoplatek vznikal. Svou argumentaci žalobce opřel o rozsudek zdejšího soudu ze dne 11. 3. 2016, sp. zn. 46 Af 11/2014 - 40. V uvedeném rozhodnutí zdejší soud skutečně uzavřel, že podkladová rozhodnutí nebyla žalobci a další žalobkyni jakožto daňovým subjektům platně doručena, nenabyla tedy ani právní moci a úroky z prodlení, které byly na základě podkladových rozhodnutí předepsány, tak byly předepsány nezákonně. Žalobce podal žalobu v této věci ke zdejšímu soudu v době, kdy byl citovaný rozsudek zdejšího soudu pravomocný a vykonatelný. Soudu je však z úřední činnosti známo, že byl citovaný rozsudek ke kasační stížnosti rozhodnutím NSS ze dne 22. 3. 2017, č. j. 3 Afs 63/2016 - 36, zrušen, když NSS dospěl k opačnému závěru ohledně otázky doručování podkladových rozhodnutí. NSS uvedl, že *„jelikož zmocněnec žalobců nemohl mít v době doručování podkladových rozhodnutí zřízení datovou schránku určenou pro daňové poradce, nebylo povinností odvolacího finančního úřadu doručovat mu předmětné písemnosti do datové schránky typu „podnikající fyzická osoba“. Nejvyššímu správnímu soudu proto nezbývá než konstatovat, že odvolací finanční úřad postupoval správně, doručoval-li podkladová rozhodnutí prostřednictvím provozovatele poštovních služeb na adresu sídla zmocněnce žalobců. Z doručení založené ve správním spise přitom plyne, že zmocněnec byl z důvodu jeho nezastižení dne 31. 5. 2011 vyzván k vyzvednutí rozhodnutí a bylo mu zanecháno poučení o následcích v případě, že tak neučiní [...]. Jelikož si zmocněnec zásilku v úložní lhůtě nepřevzal, podkladová rozhodnutí je nutno považovat za doručena uplynutím desátého dne od uložení zásilky, tj. dne 10. 6. 2011 (viz § 47 odst. 2 daňového řádu).“*. Zdejší soud pak vázán názorem NSS dospěl v rozsudku ze dne 13. 6. 2017, č. j. 46 Af 11/2014 - 63, k závěru, že byla podkladová rozhodnutí zmocněnci žalobců řádně doručena a jsou tedy pravomocná, pročez žalobu žalobců zamítl.
14. V projednávané věci se zdejší soud otázkou doručení podkladových rozhodnutí již opakovaně nezabýval a vycházel v souladu s ustanovením § 52 odst. 2 s. ř. s. ze závěrů vyslovených NSS, resp. závěrů uvedených v citovaném zamítavém rozhodnutí zdejšího soudu. Zdejší soud nemá důvod se od těchto přesvědčivě odůvodněných závěrů odchýlovat. Platně doručená podkladová rozhodnutí nabyla právní moci dnem 10. 6. 2011 a na jejich základě vznikl žalobci daňový nedoplatek na dani z příjmů fyzických osob. S ohledem na skutečnost, že žalobce tento nedoplatek řádně neuhradil, narůstal jeho dluh na osobním účtu o další související příslušenství daně z příjmů fyzických osob. Uvedený rozsudek napadli žalobci kasační stížností, která byla usnesením NSS ze dne 16. 8. 2018, č. j. 3 Afs 199/2017 - 41, odmítnuta. Odmítnuta byla i ústavní stížnost druhé žalobkyně usnesením Ústavního soudu ze dne 21. 9. 2017, sp. zn. II. ÚS 2587/17.
15. S ohledem na výše uvedené pak nezbývá než uzavřít, že správce daně postupoval správně, když platbu ve výši 6 186 Kč uhrazenou žalobcem dne 3. 4. 2012 použil na úhradu

nejstaršího z daňových nedoplatků žalobce, jak stanoví ustanovení § 152 odst. 1 a 4 daňového řádu. Vzhledem k tomu, že žalobce předmětnou částku řádně a včas neuhradil, vyměřil správce daně za předmětné zdaňovací období zcela oprávněně úrok z prodlení.

16. Pro úplnost soud dodává, že neprováděl dokazování ve vztahu k žalobcem namítaným dalším 19 rozhodnutím, která měla být dle jeho tvrzení doručována spolu s podkladovými rozhodnutími, neboť na základě dosavadně zjištěného skutkového stavu z obsahu správního spisu lze uzavřít, že nedoplatek na dani z příjmu fyzických osob, který na daňovém účtu žalobci vznikl právě na základě podkladových rozhodnutí a rozhodnutí s nimi souvisejících, vykazoval k předmětnému dni dluh minimálně takovou výši, že by na jeho pokrytí částka 6 186 Kč ani zdaleka nedostačovala. Ostatně i pokud snad soud tvrzení žalobce v této části přisvědčil, bylo by možné vztáhnout závěry zdejšího soudu týkající se platnosti doručení vyslovené v citovaném rozhodnutí rovněž na tato další rozhodnutí adresovaná a doručovaná žalobcům spolu s podkladovými rozhodnutími.
17. S ohledem na shora uvedené závěry soud žalobu jako nedůvodnou zamítl (§ 78 odst. 7 s. ř. s.).
18. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle ustanovení § 60 odst. 1 s. ř. s., z něhož plyne, že právo na náhradu důvodně vynaložených nákladů řízení před soudem má účastník, který byl ve věci plně úspěšný. Žalobce nebyl ve věci ani z části úspěšný, náhrada nákladů řízení mu proto nenáleží. Žalovaný byl sice plně úspěšný, žádné náklady mu však v řízení před soudem nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly a přiznání jejich náhrady ani nepožadoval.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost **ve lhůtě dvou týdnů** ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie. Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 22. listopadu 2018

Shodu s prvopisem potvrzuje: A. A.

Olga Stránská, v. r.
předsedkyně senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje: A. A.